

DESTIN DE FEMEIE

Rolea Nicolae

Destin de femeie...

Ani mulți din viața mea trecură,
Bilanțul vieții-i tot mai greu
Și mă condamn c-un fel de ură
Că n-am și eu destinul meu.

În jurul meu e lumea așezată:
Familii dragi visând la casa lor,
Eu, încă, sunt dorită, așteptată,
De o tristețe rece-n dormitor.

Mereu mă mint, voit, și mă încarc
Și tot aștept sperând la cineva...
Și sufletul aș vrea să mi-l descarc,
Dar cui să spun durerea mea?

Aștept, și cred și zic că poate mâine,
Și visele le-adun când mi se rup,
Dar, cu turbată foamete de câine,
Simt puterea evadând din trup.

Cu ochii sfredelesc nemărginitul,
Și n-au potecile peron prin mine,
Doar vântul îmi șoptește că sortitul
E prins și azi cu treabă și nu vine!

Și fuge plânsă ziua care fu, și mâine
Mă-mbrac cu doruri, gata să erup,
Dar, cu aceiași foamete de câine,
Îmi simt durerea ronțăind din trup!

Ani mulți din viața mea trecură...
Am tot sperat mințindu-mă mereu,
Dar nu-l condamn și nu am ură
Pe cel ce-a scris, așa, destinul meu.

21.05.2014